

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. V.**, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2013, č. j. KUOK 106072/2013, sp. zn. KÚOK/98230/2013/ODSH-SD/7471,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 16. 12. 2013, č. j. KUOK 106072/2013, sp. zn. KÚOK/98230/2013/ODSH-SD/7471 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova ze dne 2. 10. 2013, č. j. PVMU 118041/2013 16a, sp. zn. OOZ2 951/2013 Ka (dále též „správní orgán I. stupně“) a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 10. 2013, č. j. PVMU 118041/2013 16a, sp. zn. OOOZ 951/2013 Ka byl žalobce uznán vinen, že dne 3. 4. 2013 v 17:31 hod. na 29 km rychlostní komunikace č. 46 ve směru jízdy na mezi obcemi a Prostějov, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky, RZ: překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou – dopravní značkou B20a – na 100 km/hod. silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C byla zjištěna rychlost jízdy 162 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ byla rychlost jízdy minimálně 157 km/hod. Překročil tak nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 50 km/hod. a více. Svým jednáním se dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) č. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), ve znění pozdějších předpisů porušením § 4 písm. c) citovaného zákona. Podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) a ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákon a přestupcích a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobou doručenou Krajskému soudu Ostrava dne 10. 1. 2014, postoupenou zdejšímu soudu na základě usnesení ze dne 20. 1. 2014, č. j. 72 A 3/2014-4 brožil žalobce proti napadenému rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí a pro neúplné a chybné zjišťování skutkového stavu. Pochybení správního orgánu I. stupně spatřoval v řádném neodůvodnění výše ukládané sankce, absence naplnění materiálního znaku přestupku, o neposkytnutí poučení o možnosti vzít si zmocněnce, ač toto právo uplatnil v rámci správního řízení. Navrhl proto, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

Ve vyjádření žalovaného ze dne 22. 5. 2014 vyslovil žalovaný nesouhlas se žalobními námitkami s tím, že mimo namítané absence řádného odůvodnění sankce včetně skutečnosti, že se správní orgán nezabýval materiálním znakem přestupku, jsou námitky žalobce totožné s námitkami, které žalobce uvedl ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S těmito námitkami se žalovaný ve svém rozhodnutí řádně a v dostatečném rozsahu vypořádal, na závěrech tam vyslovených nadále setrvává. Pokud se týká naplnění materiálního znaku přestupku, ze zákona o silničním provozu vyplývá, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti je sankcionováno na základě míry překročení dovolené rychlosti. V daném případě se nejedná o marginální překročení rychlosti, ale překročení natolik velké, že je nadbytečné se zabývat materiální stránkou přestupku. Uvedený názor byl podložen i závěry učiněnými NSS vyslovených v rozsudku ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28www.nssoud.cz. K námitce, že nebyl jmenovaný poučen o možnosti nechat se zastoupit zmocněncem, se žalovaný blíže vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí, na které v plném rozsahu se odvolal. K námitce týkající se druhu a výše sankce a její zdůvodnění, se vyjádřil žalovaný negativně, neboť sankční postih byl zdůvodněn ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

Z výše uvedených důvodů navrhl proto, aby žaloba byla zamítnuta.

Ve správním spise se nachází oznámení Policie ČR, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, oddělení silničního dohledu Olomouc ze dne 4. 4. 2013, č. j. KRPM-36964-1/PŘ-2013-140007, tiskopis „Oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu“ ze dne 3. 4. 2013 s popisem skutkového děje, identifikací řidiče, který se nevyjádřil a nepodepsal. Dále je ve spise založen úřední záznam ze dne 3. 4. 2013 sepsaný nstržm., záznam průběhu měření ze systému RAMER10 C, č. snímku 1967 potvrzující rychlost popsaného vozidla 162 km/hod. v místě, kde je povolena rychlost 100 km/hod., ověřovací list č. 54/13 vydaného autorizovaným metrologickým střediskem AMS K22 s průkazností vlastníka, měřidla názvu a typu měřidla, použité etalony, datum zkoušení měřidla, podmínky měření, výsledek zkoušky, způsob vyznačení ověření na měřidle, platnost ověření (konec doby platnosti dne 19. 3. 2014). Ve spise se nachází i výpis z evidenční karty řidiče ze dne 25. 4. 2013 potvrzující 7 záznamů v přestupcích. Dne 23. 4. 2013 bylo vydáno oznámení zahájení přestupkového řízení ve věci a předvolání k jednání na den 21. 5. 2013. Žalobce byl mj. poučen, že si může podle ust. § 33 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“) zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje plnou mocí. Z důvodu opakované omluvy žalobce doložené pracovní neschopností bylo ústní jednání odročeno na den 12. 8. 2013, pro trvání žalobcovy pracovní neschopnosti pak následně na den 30. 9. 2013, k němuž se žalobce dostavil, v rámci výpovědi oznámil, že si chce zvolit pro řízení zástupce. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ve věci dne 16. 12. 2013, proti kterému žalobce podal včas odvolání, důvody svého odvolání doplnil podáním ze dne 11. 11. 2013. Správní orgán v I. stupni neshledal důvody pro vyhovění odvolání, postoupil jej žalovanému, který ve věci rozhodl tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (ust. 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) č. 2 zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 4 písm. c) citovaného zákona.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí.

Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Z hlediska vypořádání žalobních námitek se krajský soud nejprve vyjádřil k výhradám žalobce, zpochybňujících oprávněnost projednání přestupkové věci v naznačeném směru.

K otázce materiální stránky spáchaného přestupku soud uvádí, že dle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je nutné za přestupek považovat zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestný čin. Soud se tedy ztotožňuje se žalobcem v tom, že pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Tento závěr vyplývá rovněž z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, www.nssoud.cz), podle něhož „jsou správní orgány povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také

otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupků, tj. znaku formálního i znaku materiálního“. Podle rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, www.nssoud.cz, „lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek“. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze od nich upustit. Teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek.

Ust. § 3 správního řádu stanoví, že „správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“. Podle ust. § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu „v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena“. Přitom, jak byl již výše uvedeno, je správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku.

Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázkou, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se oba správní orgány dostatečně nezabývaly. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí argumentoval tím, že „obviněný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) č. 2 zákona o silničním provozu. Přestupku se dopustil tím, že se neřídil dopravním značením, jak mu jako účastníku provozu na pozemních komunikacích ukládá ust. § 4 písm. c) citovaného zákona“. Rovněž i odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá konkrétnější zdůvodnění, z kterého by bylo zřejmo, že se správní orgány podrobně zabývaly nebezpečností přestupku pro společnost, resp. jeho materiální stránkou. Žalovaný se nezabýval ani definováním konkrétního zájmu společnosti, jež je skutkovou podstatou přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) č. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích chráněn. Úvahy a závěry žalovaného jsou toliko v obecné rovině (viz odst. 3 strana 6 citovaného rozhodnutí). Zdejší soud proto vyhodnotil ve svém souhrnu, že materiální stránka přestupku nebyla dostatečně zdůvodněna, čímž nelze najisto postavit, zda popisovaného skutku, který byl podřazen pod ust. § 125c odst. 1 písm. f) č. 2 zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 4 písm. c) citovaného zákona se žalobce dopustil či nikoliv.

Optikou tohoto náhledu je nutno posuzovat i odůvodněnost druhu a výše uložené sankce. Dle názoru žalobce řádně koncipované odůvodnění ukládané sankce je základním

předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Sankce byly zvýšeny na základě téhož skutku, kterého se dopustil v r. 2008, okolnosti spáchání přestupku nebyly hodnoceny vůbec, nebylo řádně postupováno dle kritérií stanovených v ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

Krajský soud v dané souvislosti předesílá, že ukládání sankcí za správní delikty (přestupky a jiné správní delikty), a tudíž i rozhodování o jejich výši se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen potud, překročí-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, a zda toto volné uvážení zneužil (ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.).

Při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen disciplinárním řízením (ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích). Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ust. § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovení výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné. Z judikatury NSS v této souvislosti vyplývá, že *„jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53, www.nssoud.cz)“*.

Mezi tyto principy správního rozhodování patří dle názoru zdejšího soudu i úplnost, resp. dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolávají i jeho přesvědčivost. Správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

Z obsahu prvostupňového správního rozhodnutí soud zjistil, že žalobci byla ve správním řízení uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že při stanovení sankce a její výměry bylo přihlédnuto k osobě obviněného, který se jako řidič již téhož přestupku dopustil v roce 2008. Jako mírně polehčující bylo hodnoceno, že jednání obviněného nemělo žádné škodlivé následky na zájmech chráněných zákonem a bylo zjištěno, že při dohledu policie nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl, že žádné zvláštní okolnosti nebo pohnutky svého protiprávního jednání obviněný neuvedl, a tedy nebyly ani hodnoceny

při ukládání sankce. Bylo přihlédnuto i k tomu, že se obviněný dopustil závažného přestupku v dopravě, a to již podruhé, jak vyplývá z evidenční karty řidiče. Za adekvátní spáchanému skutku tak správní orgán tedy považoval uložení pokuty mírně nad spodní hranici zákonné sazby a trest zákazu činnosti na dobu 8 měsíců, tj. v polovině zákonné sazby.

Takto obecně a ve své podstatě pouze rekapitulační odůvodnění rozhodnutí obou správních stupňů, v nichž není ani citován obsah ustanovení § 12 zákona o přestupcích a absentuje zde aplikace předmětných kritérií na konkrétní případ žalobce, nepovažuje soud za dostačující. Správní orgán I. stupně si byl vědom zákonných hledisek pro stanovení výše pokuty a zákazu činnosti, z jeho odůvodnění však nelze seznat, jaké konkrétní skutečnosti pod ně podřadil a jaké závěry z nich vyvodil, přičemž ani žalovaný tento nedostatek neodstranil. Shora uvedené požadavky na náležité a vyčerpávající odůvodnění správního rozhodnutí tak v daném případě nebyly naplněny. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevyplývá, že by se skutečně podrobně a důsledně zabývaly kritérii vymezenými citovaným ustanovením § 12 přestupkového zákona, natož, že by konkrétně odůvodnily, jaký vliv mělo to které kritérium na výši uložené pokuty a délku trvání zákazu činnosti.

Za závažné procesní pochybení zdejší soud dále pokládá porušení ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Z obsahu správního spisu, sice oznámení a předvolání k jednání na den 21. 5. 2013 vyplývá, že žalobce byl ve smyslu ust. § 33 správního řádu poučen, že má právo si zvolit zmocněnce. V rámci ústního jednání dne 30. 9. 2013 byl poučen dle ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, a to tak, že má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Žalobce byl v rámci předmětného ústního jednání vyslechnut a svých procesních oprávnění využil návrhem na zvolení si pro předmětné řízení zástupce. Správní orgán I. stupně však k uplatněnému procesnímu právu žalobce nepřihlédl a následně dne 2. 10. 2013 ve věci přestupku rozhodl. Uvedená procesní vada nebyla odstraněna ani žalovaným, který mj. v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 6) uvedl, že „samotný fakt, že obviněný si chtěl pro další řízení zvolit zástupce, tak ještě nebylo na překážku projednání věci v rámci nařízeného ústního jednání, když obviněný byl sám jednání přítomen a mohl svá práva plně uplatnit. Jelikož prvostupňový správní orgán po projednání věci shledal skutkový stav věci za spolehlivě zjištěný, kdy tak nebylo důvodu nařizovat další ústní jednání, přistoupil následně k vydání rozhodnutí ve věci. Soud dospěl k závěru, že v předmětném řízení bylo toto základní procesní právo žalobce porušeno, neboť zvolit si zástupce je svobodným projevem vůle zmocnitele, avšak aby tento projev vůle měl pro dané řízení právní účinky, musí být dán prokazatelným způsobem správnímu orgánu jasně najevo, což žalobce učinil při jednání dne 30. 9. 2013, k jeho žádosti však ze strany správního orgánu nebylo přihlédnuto. Soud proto tuto stížní námitku shledal opodstatněnou.

Ve světle výše uvedených zásad je proto zřejmo, že zjištěné vady v rámci správního řízení způsobily neobjektivně zjištěný skutkový stav věci. Napadené rozhodnutí proto bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí i pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [ust. § 76 odst. 1 písm. a), c) s.ř.s.]. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení

vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku jak uvedeno shora, vyslovil (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení za soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. srpna 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová